

na který poukazuje — správně však § 67 zákona z 27. března 1931 č. 64 Sb. z. a n.). Navrhovatel proto skládá k soudu kvotu 9.000 Kč, t. j. 45% z pohledávky 20.000 Kč, kterou jako svůj závazek neuvedl ve vyrovnacím řízení, máje za to, že zanikl. Věřitel jej však upomíná o zaplacení celé pohledávky 20.000 Kč. Nedostatek předpokladů § 54 odst. 3 vyr. ř. brání sice posuzovati případ tento přímo podle tohoto zákonného ustanovení o zajištění vyrovnací částky, popřené dlužníkem pohledávky, kteréžto zajištění by vedlo rovněž k složení u soudu (§ 134 k. ř., § 70 vyr. ř.), avšak zásada tu vyjádřená přivádí obdobou k právnímu závěru, že v projednávaném případě nemůže býti překážkou složení vyrovnací částky k soudu, jestliže navrhovatel dluhu neuznal. Nejde sice, jak se tvrdí v dovolacím rekursu, o třetí případ § 1425 obč. zák., t. j. když věřitel není spokojen s tím, co mu dlužník nabízí, neboť dlužník dluhu vůbec neuznává a nelze tudíž mluvit o nabízení, avšak ani tato okolnost, že totiž věřitel žádá zaplacení celé pohledávky, není bez významu se zřetelem k § 60 odst. 2 vyr. ř. Je tedy míti za to, že je zde důležitý důvod k složení sporného dluhu na soud; návrh pak, že má býti částka ta vyplacena, až bude-li dlužník pravoplatně uznán za povinna uspokojiti věřitele, odpovídá stavu věci a není tedy ani v tomto směru překážky. Soud vyřizuje žádost za přijetí dluhu do úschovy, není oprávněn zkoumati, zda jest složení také věcně odůvodněno. Rekursní soud však uvažuje v odůvodnění svého usnesení také o předpokladech, za jakých soudní úschova osvobozuje dlužníka od jeho závazku (§ 1425 druhá věta obč. zák., na který se v usnesení rekursního soudu poukazuje), což se zřejmě příčí jasnému a nepochybnému smyslu zákona.

Čís. 15078.

Zahájením vyrovnacího řízení o jmění dlužníkově se promlčení ani nepřerušuje ani nestaví; stavení promlčení nastává jen přihláškou pohledávky k vyrovnacímu řízení; je nerozhodné, z jakého důvodu věřitel nepřihlásil svou pohledávku k vyrovnání dlužníkovu.

(Rozh. ze dne 26. března 1936, Rv II 490/34.)

Proti žalobě podané dne 16. února 1933 na zaplacení palmární pohledávky namítl žalovaný její promlčení, tvrdě, že k poslednímu jednání, kdy jej žalobce před výpovědí plné moci zastupoval, došlo 7. listopadu 1929. Účet mu od této doby vůbec nebyl zaslán a také žalobce nepřihlásil zažalovanou pohledávku k vyrovnacímu řízení o jeho jmění. Nižší soudy zamítly žalobu, uznavše na promlčení vymáhané pohledávky.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Rozhodnutí věci závisí na otázce, zdali promlčecí doba ohledně nároku žalobce na odměnu jeho výkonů a na náhradu výloh spojených

s právním zastupováním žalovaného, vzniklého až do 7. listopadu 1929 (§ 1486 čís. 6 obč. zák.), dne 16. února 1933, když žaloba byla podána, již byla prošla či nikoliv, poněvadž žalobce hájí názor, že podle § 11 vyr. ř. byla přerušena. Žalobce však přezírá, že vyrovnací řízení vůbec nemá v zápětí přerušení promlčecí doby, nýbrž promlčení se jen stává podle § 11 vyr. ř. čís. 64/31 Sb. z. a n. přihláškou tak, že se do promlčecí lhůty nevčítá doba od přihlášky až do ukončení vyrovnacího řízení, pokud se týče až do uplynutí platební lhůty vyrovnáním stanovené. Zákon nerozeznává, z jakého důvodu pohledávka věřitelova nebyla přihlášena k vyrovnacímu řízení, a právem shledaly tedy nižší soudy nerozhodným tvrzení dovolatelovo, že žalovaný to zavinil, že žalobce o zahájení vyrovnacího řízení nic nevěděl a proto svou pohledávku k němu nepřihlásil. Promlčecí doba nebyla tudíž ani přerušena ani stavěna (rozh. čís. 14009 Sb. n. s.) a uplynula již před podáním žaloby.

Čís. 15079.

Vrácení daru nelze se domáhati na universálním dědici obdarované proto, že se dárci nedostalo očekávaného prospěchu, jestliže pohnutkou darování nebyl v ý l u č n ě právě tento předpoklad; není tu ani bezdůvodného obohacení, ježto šlo o platné plnění dárcovo.

(Rozh. ze dne 26. března 1936, Rv II 645/34.)

Žalobkyně přednesla, že odevzdávala své pěstounce svůj celý výdělek v železniční službě proto, že jí pěstounka slíbila, že jednou obdrží dům, patřící jí a jejímu manželovi. To se však nestalo, neboť universálním dědicem učinila svého manžela — žalovaného. Domáhá se proto žalobkyně na žalovaném vrácení poskytnutých peněz v obmezené částce 5000 Kč. Žaloba byla zamítnuta s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Odevzdala-li žalobkyně Anežce M. částky, o které jde, dobrovolně bez právního závazku, šlo zřejmě o bezúplatný úkon. Kdyby tedy strany příčinu tohoto plnění, t. j. budoucí nabytí domu nepoložily výslovně za výminku, platí tu podle poslední věty § 901 obč. zák. předpis § 572 obč. zák. Zrušení darování může se tedy pro omyl v pohnutce jen žádati, jestliže ten, kdo plnil, prokáže, že vůli svou zakládal jedině na mylné pohnutce (§ 572 obč. zák.). Tomu tak v souzené věci není, ježto žalobkyně jako schovanka Anežky M. se rozhodla i z jiných důvodů jmenované přispěti na výlohy společné domácnosti a odváděla jí mzdu hlavně proto, že jí M. ve válečné době poskytovala byt, stravu a šatstvo a ji podle potřeby též podporovala hotovostmi. Žalobkyně mohla by se tudíž s úspěchem domáhati vrácení peněz po žalovaném jako univer-